

ODONATOS

Voor Anne-Marie Peeraer

Op de grauwe heidevlakte,
waar Boreas, wind uit 't noorden,
vrij zijn gure adem jaagt;
waar de schrale paarse kruiden
dor hun zomerglans verloren,
waar een bleke zon nu rijst, een
gladde maan de nacht bevriest en
glazen sterren ondergaan,
rees in 't oosten, helder lokkend,
niet in schoonheid ooit verslagen,
d' heerlijk mooie Aphrodite,
spottend met Boreas' spel.

Ruw werd zij door hem gegrepen,
baarde later Odonatos,
grof zijn lijf als van zijn vader,
maar zijn ogen hemelsblauw
met de lichtglans van zijn moeder
en een schoonheid als van goden,
heerlijk is het hem te zien.

Op de hoogdag van de zomer
rust nu Odonatos uit;
zingt met hoge stemgeluiden
bij het riet aan 't zilv'ren ven.
Fris, welluidend in de ochtend,
is de klank van 't godenkind.
Fluist'rend streelt de wind het riet,
wiegt de halmen zwaar van vocht,
dat beparelt 't nietig bloempje,
zonnedaauw, in 't lage gras.

Donk're dennen nog verhullen
't ochtendrood aan d' horizon
als uit 't ven in lichte deining
nevelslierten zwevend stijgen,
uitgelokt door held're klanken
van Boreas' zoon zijn lied.
Grijzend wit gaan z' over d' heide,
treffen Odonatos aan.

Uit een rimp'ling van het water
stijgt geruisloos, nevelscheppend,
een najade wondermooi,
die ontroerd door 't hemels lied,
schuw zich eerst verschuilt in 't riet,
dan met liefdevolle blikken
zich bij Odonatos vleit.

Nevelzacht zo gaan haar handen
langs zijn volle ruige baard;
roert haar vinger zacht zijn lippen,
glijden armen om zijn hals.
Ziet het blauwe van zijn ogen,
drukt ze dicht met zoete zoen.
In zijn stem klinkt lichte trilling
vóór zijn mond de hare vindt.
Odonatos, 't lied verstild,
geeft zich over aan haar wil.

Liggen neer daar aan de oever
nu de een de ander mint.
En hun hevig groot verlangen
Eos' kaken blozen doet.

't Jonge zonlicht guldt de bomen,
daalt onmerkbaar langs de stam,
doet het paarse heidebloempje
gloeien tussen 't wollegras.
Schuift dan verder over 't riet;
straalt met warmte op de beiden
die in liefdesspel verdronken
reeds verenigd zijn tot één.

Zonlicht heeft helaas verraden
wat voor Zeus verborgen bleef.
Woedend richt hij boze blikken
op wat daar bij 't ven gebeurt.
Bliksemschichten slaan in 't water,
donderslagen dreunen zwaar,
doen de aarde vreeslijk beven,
jagen wolken naar omlaag.
Heev'ge regen klettert neer,
hagel snijdt als scherpe pijlen,
de najade vlucht in 't meer.

Bruisend water slokt haar op
dwingt haar naar de diepe bodem
waar het donker is als nacht.

Vlug is achter haar gekomen
Odonatos, liefdevol.
Maar het water sluit zich heftig,
neemt hem snel de adem weg.
Stervend zweeft hij naar de diepte,
droevig zuchtend om najade.

Aphrodite, pas ontwakend,
hoort van ver zijn steunend zuchten,
leidt hem naar het ranke riet,
dwingt hem weer omhoog te gaan,
reikend naar het hoge licht.
Uit zijn schouders groeien vleugels,
ook zijn armen vleug'len zich.
Zo verlaat hij 't koude vocht,
heft zich hoog in warme lucht,
strekt zijn hemelsblauwe lijfje,
speurt met mooie grote ogen
vliegend over 't watervlak.

Maar zijn hoge held're stem
kreunt nu donker om zijn liefste,
roept haar naam en roept hem weer,
Ach mijn liefste, mijn najade!

Eeuwig zal hij moeten zoeken
naar zijn liefste in het ven,
dwalend langs en over 't water
als libelle vol verlangen.

Bij het beeld *Verlangen*
van Anne-Marie Peeraer
heb ik dit verhaal –
geïnspireerd door Ovidius'
Metamorfosen – improviserend
verteld in het Arboretum
van Kalmthout
op 13 juli 2017.
Rita Smets zorgde voor
de muzikale omlijsting
op de harp.

De tekst in dichtvorm,
vier trocheeën per regel,
heb ik voltooid
op een zonnige
nazomerse ochtend in
Civitella in Valdichiana,
op 3 oktober 2017.

Luc Cielen